

Formanden: Man maa dog overlade til ethvert Medlem at arbejde for hvilken Sag, han finder det rigtigt at arbejde for.

Spønskj: Jeg troer, at de ærede Medlemmer, som have haft den Gøddhed at lægge Mærke til, hvad jeg har udtalt i Finantsudvalget og her i Salen, i alt Fald ville frkjennde mig for den Bebreidelse, at jeg ved 1ste Behandling udtalte mig for store Besparelser, men at jeg, da vi senere ved 2den Behandling kom til Detaillerne, har udtalt mig og stemt imod saadanne. Ikke desto mindre maa jeg erklære, at jeg i denne Sag hører til det Fleertal af Udvalget, der ikke troer at kunne tilraade at nedsette Bevillingen til det kongelige Theater med 10,000 Rd. Jeg skal ikke her indlade mig paa udførligt at drøfte det Spørgsmaal, hvad der kan tale til Fordeel for det kongelige Theater, og hvad der kan tale imod det; jeg kan vel forstaae de forskjellige Anstuelser baade for og imod. Det, der for mig har afgivet en god Grund til at slutte mig til Udvalgets Fleertal, er ikke, at jeg skulde have en absolut Overbeviisning om, at det, naar Theatrets Forhold blive undergivne en endelig Ordning, vil være umuligt at komme ned under de 50,000 Rd.; men jeg har troet, at det paa det Standpunkt, hvorpaa Sagen nu staaer, ikke var gjørligt eller billigt imod Regjeringen at ville fremtvinge denne Nedsettelse, og det saa meget mindre, som jeg for mit personlige Vedkommende er overbeviist om, at ikke blot den nuværende høitærede Cultusminister, men enhver Cultusminister ikke vilde være istand til i næste Finantsaar at undvære den paagjældende Bevilling. Jeg troer, at Alt, hvad der er passeret i denne og i foregaaende Nigsdagsamlinger angaaende det kongelige Theater, viser, at der er overordentlig store Vanstueligheder forbundue med dets Ordning. Disse Vanstueligheder hidrøre paa ingen Maade fra Regjeringen, ja, jeg tør endog sige, at jeg for mit Vedkommende vil frkjennde alle de forskjellige Regjeringer for nogenstømhøist Andeel deri, eller nogetstømhøist

Ansvar derfor. Jeg skal heller ikke rette nogenstømhøist Bebreidelse mod Folkerepresentationen for den mulige Andeel, den kan have havt i at vanstueliggjøre Theatrets Stilling ved de Udtalelser og Discussioner, der hvert Aar have fundet Sted; jeg kan vel forstaae de Bevæggrunde, som ligge til Grund derfor, og jeg kan agte dem; men jeg troer, at vi da ogsaa skulde erkjennde, at vi bør tage vor Andeel i Følgerne af denne Stilling. Det er ikke blot det danske Theater, der har at kæmpe imod saadanne Vanstueligheder; men de ligge for næsten i alle Lande. Naar man følger lidt med Pressen der, vil man finde, at næsten intet Theater, som indtager en høi Rang, og som vægrer sig ved at følge Modens Løner, selv naar de synke ned til et meget lavt Standpunkt, er istand til at bære sig selv. De Vanstueligheder, som finde Sted herhjemme, ligge altsaa dybere og have en dybere Grund, end at vi kunne troe at sjerne dem ved at fremtvinge en vis Fremgangsmaade fra Ministerens Side; jeg troer meget mere, det er Pligt for Folkerepresentationen og Regjeringen at gaae Haand i Haand i dette Spørgsmaal. Ingen kan tvivle om den høitærede nuværende Cultusministers alvorlige Hensigt at sjerne disse Vanstueligheder, og jeg vil tilføie, at jeg ingenstønde har havt nogen Tvivl om, at den samme alvorlige Hensigt har været tilstede hos hvilkenstømhøist af de tidligere Cultusministre; men jeg troer, at Sagen har været for vanstuelig for de vedkommende Ministre, ikke paa Grund af disses Mangel paa Evne eller Villie, men paa Grund af selve Forholdene. Jeg hører ikke til dem, som troe paa, at en Commissions Nedsettelse er et Universalmiddel i denne Sag, men jeg troer, at man veed nok om de Bestræbelser, der ere gjorte fra den ærede Ministers Side for at faae en saadan Commission nedsat, til at de Medlemmer, som vente saa megen Nytte deraf, ville kunne berolige sig dermed. Man kan dog ikke antage, at den nuværende høitærede Minister eller nogen anden Minister vilde, naar denne Sag var gaaet over for denne Gang, slaae sig til No og ikke fortsætte